ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobkyně **M. B.**, zastoupené JUDr. Pavlem Kiršnerem, advokátem se sídlem Praha 8, V Holešovičkách 1579/24, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 6. 2016, č. j. 43 Ad 32/2014 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Příbrami (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 16. 10. 2013, č. j. MPSV-UP/1625286/13/AIS-SSL (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), zamítl v souladu s § 4 odst. 1, § 8, § 9, § 11, § 13 a § 14 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči s tím, že žalobkyni bude nadále vyplácen příspěvek na péči ve výši 800 Kč měsíčně. Odvolání žalobkyně žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 24. 2. 2014, č. j. MPSV-UM/2632/14/4S-SČK (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž zároveň rozhodnutí I. stupně potvrdil. Žalobkyně podala žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 11. 3. 2014, č. j. 1 Ad 11/2014 – 5, postoupil Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jako soudu místně příslušnému. Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 8. 6. 2016, č. j. 43 Ad 32/2014 – 30 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

Krajský soud se úvodem přihlásil k názoru rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, který zdůraznil, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Tedy čím obecnější žalobní bod je, tím obecněji k němu soud přistoupí. Odkázal rovněž na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 9. 2004, č. j. 3 Ads 7/2004 – 70, kde byl akcentován význam posudku posudkové komise mj. v řízeních o nárocích podle zákona o sociálních službách. Z citovaného rozsudku dále vyzdvihl, že k objektivnímu posouzení zdravotního stavu není bez dalšího zapotřebí, aby posudková komise provedla sama zdravotní prohlídku, pokud má k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci posuzované osoby. Na základě těchto obecných východisek krajský soud posoudil námitky žalobkyně směřující na nedostatečnost odůvodnění závěrů přijatých posudkovou komisí žalovaného (dále jen „posudková komise“) a samotným žalovaným. Zdůraznil přitom, že z posudku je zřejmé, že posudková komise přezkoumávala správnost posouzení zdravotního stavu žalobkyně z hlediska její schopnosti zvládat základní životní potřeby posudkovým lékařem OSSZ Příbram (dále jen „posudkový lékař“), přičemž nerezignovala ani na vlastní posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Z posudků vyplývá, že klíčovými podklady byly pro posudkovou komisi zjištění učiněná správním orgánem I. stupně při sociálním šetření a posouzení zdravotního stavu posudkovým lékařem. Krajský soud poukázal na rozbor zdravotního stavu provedený posudkovou komisí, a na to navazující hodnocení zvládání základních životních potřeb. Zdůraznil též to, že odchýlení se od názoru posudkového lékaře stran (ne)zvládání osobních aktivit žalobkyní posudková komise odůvodnila. Jakkoliv posudek posudkové komise není dle krajského soudu „*nikterak obsáhlý či detailní*“, poskytuje dostatečný obraz o zdravotním stavu žalobkyně, jeho vlivu na její schopnost zvládat základní životní potřeby a reaguje dostatečně na všechny její odvolací námitky. Posudek uvádí, proč není důvodu hodnotit „*stravování*“ a „*osobní aktivity*“ jako nezvládané základní životní potřeby, jak je zhodnotila sama žalobkyně.

K námitce, že není zřejmé, jak posudková komise hodnotila jednotlivé podklady posudku, jejichž výčet žalobkyně nenapadla, krajský soud uvedl, že námitku vznesla žalobkyně ve zcela obecné formě. Neuvedla žádný případ, kdy by některý z podkladů zpochybňoval závěr posudkové komise. Ve spojitosti s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25, krajský soud konstatoval, že ke zpochybnění závěrů posudkové komise by bylo možno přistoupit typicky tehdy, pokud by posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Žalobkyně však žádné rozpory nenamítla a nevyužila ani svého práva se k podkladům jak správního rozhodnutí I. stupně, tak napadeného rozhodnutí, vyjádřit. Krajský soud v tomto bodě uzavřel, že závěry ze sociálního šetření, rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí na sebe logicky navazují a je z nich seznatelné, co vedlo správní orgány k vydání výsledného rozhodnutí.

Stran závěrů posudkové komise krajský soud rovněž připomněl, že žalobkyně v odvolacím řízení nenamítla změnu zdravotního stavu v době vydání rozhodnutí I. stupně, a proto posudková komise správně přezkoumala závěry posudkového lékaře, který vycházel ze zdravotní dokumentace ošetřujícího lékaře i odborných lékařů. S ohledem na povahu odvolacích námitek žalobkyně nevyvstala potřeba dále vyšetřovat její zdravotní stav. Žalovaný podle krajského soudu zhodnotil i odbornou způsobilost posudkové

komise, jejímž členem byl též lékař z oboru neurologie. Sama stručnost posudku, resp. napadeného rozhodnutí, nezakládá překážku nepřezkoumatelnosti, neboť z obou plynou závěry stran zdravotního stavu žalobkyně a její schopnosti zvládat základní životní potřeby. Krajský soud uzavřel, že přesvědčení žalobkyně, že nezvládá pět základních životních potřeb, zůstalo pouze v rovině obecného tvrzení.

Závěrem krajský soud vypořádal též návrh žalobkyně na ustanovení znalce, který by posoudil její zdravotní stav. Tento postup shledal krajský soud nadbytečným, neboť žalobkyně jedna nikterak konkrétně nezpochybnila závěry posudkového lékaře a komise, a jednak ve věci nevyplynul stran posouzení jejího zdravotního stavu žádný rozpor, jehož vyjasnění by mohlo mít význam pro rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004 č. j. 3 Ads 3/2004 – 89, a ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 – 50).

Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Krajskému soudu vytkla, že označil posudek posudkové komise za poskytující dostatečný obraz o jejím zdravotním stavu a schopnosti zvládat základní životní potřeby, přičemž posudek označila za „*zcela neúplný, nedostatečný*“, stejně jako podklady, z nichž krajský soud i správní orgány vycházely. Stěžovatelka v této souvislosti odkázala rovněž na rozsudek rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, ze kterého se inspirovala názorem, že za žalobní bod je třeba považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Stěžovatelka namítla, že „*pokud je možno pod žalobní bod podřadit alespoň obecné tvrzení žalobkyně, pak je žalobní bod specifikován dostatečně a soud nemůže, aniž by zkrátil žalobcova práva, uzavřít tak, že žalobní bod není dostatečně určitý a soud není advokátem žalobce*“.

Stěžovatelka dále zdůraznila, že rozhodování soudů má být takové, aby nedocházelo k sofistikovanému zdůvodňování zjevné nespravedlnosti. Zdůraznila neakceptovatelnost přepjatého formalismu, a tuto tezi podepřela odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 4. 11. 1999, sp. zn. III. ÚS 61/97. Stěžovatelka podle svého názoru specifikovala dostatečně žalobní body a krajský soud se jimi měl podrobně zabývat, což neučinil. V té souvislosti odkázala na vlastní slova „*že napadá nesprávnost a nezákonnost posudku* [posudkové komise]. *Zejména napadá závěr posudku, který byl převzat do rozhodnutí správních i soudních orgánů spočívající v posouzení míry závislosti* [stěžovatelky] *na pomoci jiné osoby.*“

S odkazem na rozsudek zdejšího soudu (pozn. NSS: ve skutečnosti se jedná o rozsudek Městského soudu v Praze) ze dne 1. 9. 2014, č. j. 1 Ad 2/2014 – 26, stěžovatelka vyslovila, že základním předpokladem přesvědčivosti a úplnosti posudku je jeho přezkoumatelnost vzhledem k zákonem stanoveným podkladům vymezeným v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009 – 63, musí správní orgán vycházet z posudku, který obsahuje nejen výrok, ale který musí být řádně a přesvědčivě odůvodněn s odkazem na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Posudková komise se tak musí vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především těmi namítanými účastníkem řízení, jenž

žádá o příspěvek na péči. Stěžovatelka namítla, že krajský soud pouze nekriticky převzal závěry posudku posudkové komise, čímž pochybil.

Stěžovatelka zdůraznila, že správnost posudku není nikterak předpokládána. Přestože tedy lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, nezbavuje je to povinnosti hodnotit správnost podsudků z hlediska jejich úplnosti a přesvědčivosti (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009 – 60, a ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009 – 104). Správní orgán tak nemůže jen převzít závěr posudkové komise, což platí i pro případ, *„kdy je posudek v rozporu s obecně známými skutečnostmi"*.

Další kasační námitkou stěžovatelka zpochybnila závěr posudkové komise, že je vzhledem k dlouhodobé adaptaci na užívání levé horní končetiny schopna zvládnout základní životní potřebu stravování. Podle stěžovatelky správní orgány i krajský soud při interpretaci přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška"), a to konkrétně její písm. d), vymezující schopnost stravování, *„vykročily z procesu interpretace práva a počaly plnit roli normotvůrce, když do uvedeného předpisu vložily slovo „porcování lžící", když nic takového v právním předpise uvedeno není"*. Takový přístup považuje stěžovatelka za absurdní, neboť je obecně známou skutečností, že ne všechny potraviny lze *„naporcovat lžící"*. Ze záznamu o šetření závislosti osoby na pomoci jiné ze dne 15. 1. 2010, vypracované Odborem sociálních věcí a zdravotnictví, je podle stěžovatelky zřejmé, že nezvládne péči o domácnost, neuvaří, neumyje nádobí, nepovleče lůžko, neustele, nevypere, nepověsí prádlo. Nemůže přemístit předměty, které neuchopí do jedné ruky. Jídlo si sama nenakrájí, sama nezvládne nákup. Potřebuje pomoc při koupání, neostříhá si nehty, nezapne oblečení, neobuje se. Podle stěžovatelky je rovněž zřejmé, že bez jedné funkční horní končetiny není schopna vykonávat osobní aktivity obvyklé věku a prostředí. Stěžovatelka uzavřela, že je zcela nepochybné, že je omezena ve schopnosti zvládat životní potřeby v oblasti stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, péče o domácnost a osobní aktivity.

S poukazem na § 2a vyhlášky stěžovatelka rovněž uvedla, že stačí jediná, z pohledu stěžovatelky nezvladatelná, aktivita, která je uvedena v příloze 1 vyhlášky, aby bylo nutno uzavřít, že stěžovatelka je omezena ve schopnosti zvládat danou základní životní potřebu. Pokud by správní orgány, jakož i krajský soud, lépe zjistily skutkový stav a nedopustily se nezákonností, musely by zjistit, že stěžovatelka je omezena ve schopnosti zvládat minimálně 5 základních životních potřeb. Stěžovatelka proto navrhla zrušit napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s. Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Zdejší soud se úvodem zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nepřezkoumatelný rozsudek totiž zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Konstantní judikatura zdejšího soudu označuje za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44). Zároveň nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85).

Krajský soud v napadeném rozsudku přehledně shrnul skutkový stav vyplývající ze správního spisu. Dále navázal judikaturními závěry Nejvyššího správního soudu, týkajícími se důsledku úrovně formulace žalobních bodů (rozsudek č. j. 4 As 3/2008 – 78) a mimořádnosti významu, který má posudek posudkové komise ve věcech nároků podle zákona o sociálních službách (viz rozsudek č. j. 3 Ads 7/2004 – 70). Zhodnotil, z jakých podkladů posudková komise vycházela v nynější věci, stejně jako to, jaké skutečnosti komise přezkoumávala (viz str. 3-4 napadeného rozsudku). Krajský soud rozebral obsah posudku posudkové komise – shrnutí zdravotního stavu, posouzení (ne)zvládaných základních životních potřeb – a dal tyto do kontextu se zjištěními správního orgánu I. stupně v rámci provedeného sociálního šetření. Zaobíral se též zdůvodněním odchýlení se posudkové komise od konkrétních závěrů posudkového lékaře. Sám krajský soud zdůvodnil, proč považuje posudek posudkové komise navzdory jeho stručnosti za dostatečný a přesvědčivý (str. 4 napadeného rozsudku). Namítanou nedostatečnost odůvodnění posudku krajský soud konfrontoval s obecností žalobních bodů uplatněných stěžovatelkou (str. 4-5 rozsudku). Vypořádal se též s otázkou aktuálnosti podkladů posudku, stejně jako s návrhem stěžovatelky na ustanovení znalce, který by přezkoumal její zdravotní stav (str. 5 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud na tomto místě nehodnotí správnost závěrů učiněných krajským soudem, domnívá se však, že krajský soud dostatečně srozumitelně a v souladu s judikaturními závěry zdejšího soudu odůvodnil své závěry. Námitku nepřezkoumatelnosti proto shledal zdejší soud jako nedůvodnou. Přistoupil proto k přezkoumání námitek směřujících do věci samé.

Úvodem považuje zdejší soud za potřebné se vyslovit k problematice obecné formulace žalobních (kasačních) bodů. Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že za žalobní bod je třeba považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Zdejší soud toto tvrzení nijak nerozporuje, avšak má za to, že argumentace stěžovatelky se míjí s argumentací krajského soudu. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud zdůraznil závislost podrobnosti vypořádání žalobních bodů mírou jejich určitost, aniž by jakkoli zpochybnil jejich projednatelnost. Tento závěr plně konvenuje rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As 12/2016 –

81, podle kterého míře konkrétnosti uplatněných žalobních (kasačních) bodů nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť pokud má soudní přezkum probíhat v mezích žalobních (kasačních) bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem (viz rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 As 73/2006 – 121). Uvedený závěr je přitom v souladu s rozsudkem č. j. 4 As 3/2008 – 78, na nějž odkázal jak krajský soud, tak stěžovatelka. Krajský soud proto nepochybil, jestliže zdůraznil, že není rolí soudu, aby za žalobkyni spekulativně domýšlel argumenty či vyhledávat skutečnosti, které by mohly žalobu podpořit. Stěžovatelka se naopak mýlí, jestliže v uvedeném závěru spatřuje krácení svých práv. Jak totiž vyplývá z odkazovaného rozsudku č. j. 4 As 3/2008 – 78, stejně jako z textace soudního řádu správního, je na žalobci, aby vymezil pole soudního přezkumu s dostatečnou přesností. Byla to tedy sama stěžovatelka, kdo určil rámec využití vlastních procesních práv.

Nejvyšší správní soud současně nemůže přehlédnout, že krajským soudem naznačená obecnost formulace žalobních bodů nachází svůj odraz i v kasační stížnosti. Stěžovatelka pod bodem V. kasační stížnosti vytýká krajskému soudu „*sofistikované odůvodnění zjevné nespravedlnosti*“ a „*přepjatý formalismus*“, aniž však současně jakkoliv uvádí, v čem konkrétně se mají tyto vady u napadeného rozsudku projevovat. Jak zdejší soud uvedl shora, přezkoumal napadený rozsudek a shledal, že z něj jsou jasně seznatelná skutková zjištění, z nichž krajský soud vycházel, stejně jako jeho právní úvahy a závěry, které z nich vyvodil. Stěžovatelka pak sama v kasační stížnosti namítá, že v žalobě jasně formulovala, „*že napadá nesprávnost a nezákonnost posudku* [posudkové komise]. *Zejména napadá závěr posudku, který byl převzat do rozhodnutí správních i soudních orgánů spočívající v posouzení míry závislosti* [stěžovatelky] *na pomoci jiné osoby.*“ Sama tak opakovaně potvrzuje zjevnou obecnost žalobních bodů. Za takové situace krajský soud odůvodněním napadeného rozsudku plně dostál požadavkům maximální možné konkrétnosti soudního přezkumu ve smyslu výše citovaného rozsudku č. j. 3 As 12/2016 – 81. Tuto kasační námitku proto shledal zdejší soud nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud v daném kontextu logicky nemůže přisvědčit tvrzení stěžovatelky o obecnosti rozsudku krajského soudu. Z výše uvedené argumentace je zřejmé, že tento rozsudek byl tak konkrétní, jak mohl být. Totéž platí ve vztahu k odůvodnění správních rozhodnutí, takže ani v tomto směru se zdejší soud s uvedenou námitkou nemůže ztotožnit. Pokud se jedná o posudky, pak posudkový lékař i komise jasně uvedli, z jakých podkladů vyšli (*in concreto* zdravotnická dokumentace ošetřujícího lékaře a odborných lékařů a záznam o sociálním šetření provedeném dne 3. 7. 2013), přičemž tento výčet podkladů odpovídá požadavkům § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. V souvislosti s posledním podkladem uvedeným citovaným ustanovením, tedy „*vlastní vyšetření posuzujícího lékaře*“, odkázal krajský soud zcela správně na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 9. 2004, č. j. 3 Ads 7/2004 – 70, zdůrazňující, že k objektivnímu posouzení zdravotního stavu není zapotřebí, aby posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí provedla sama zdravotní prohlídku, pokud má k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci posuzované osoby. Totéž lze nepochybně vztáhnout i na posudek posudkového lékaře. Stěžovatelka odkazuje na rozsudek zdejšího soudu č. j. 4 Ads 50/2009 - 63, nesprávně však dovozuje vyšetření žadatele jako nezbytnost, přestože se jedná o možnost (*z tohoto podkladu bude správní orgán vycházet pouze „případně“, tedy nikoliv*

nezbytně). Uvedené je pak třeba dát do spojitosti se skutečností, že stěžovatelka ani na výzvu správního orgánu I. stupně ani žalovaného nevyužila svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, kdy mohla údajnou změnu svého zdravotního stavu namítnout a odůvodnit tak další vyšetření samotným posudkovým lékařem, resp. komisí.

Z hlediska samotného obsahu posudků lze konstatovat, že zahrnují hodnocení zdravotního stavu stěžovatelky, provedeného na základě uvedené zdravotnické dokumentace, odkazy na výsledky sociálního šetření, i dopad jejího zdravotního stavu na zvládání základních životních potřeb. Posudková komise rovněž zdůvodnila, že s ohledem na zdravotní stav stěžovatelky – zachování psychických, motorických a senzorických schopností – hodnotí odchylně od posudkového lékaře za zvladatelnou osobní potřebu „*osobních aktivit*". Již z této skutečnosti je zřejmé, že posudková komise nejen hodnotila správnost závěrů posudkového lékaře, ale rovněž prováděla hodnocení vlastní. Stěžovatelka v odvolání pouze nanejvýš obecně namítla, že posudek posudkové komise je „*zcela nedostatečný a nepřezkoumatelný*", a že nezvládá základní životní potřeby minimálně v 5 oblastech. Neuvedla však žádné konkrétní rozpory mezi závěry učiněnými posudky a zdravotnickou dokumentací, ani žádný konkrétní nesoulad mezi zjištěným zdravotním stavem a vyhodnocením jeho vlivu na zvládání základních životních potřeb. Přitom právě rozpornost v podkladech by typicky vedla ke zpochybnění závěrů posudkové komise (srovnej rozsudek č. j. 6 Ads 17/2013 – 25).

Jestliže stěžovatelka v žalobě uvedla, že „*posouzení posudkové komise nevychází ze zdravotního stavu žalobkyně a není pravdivé, neboť současný zdravotní stav žalobkyně vyžaduje každodenní fyzickou pomoc v 5 oblastech*", není chybou krajského soudu, že k tomuto argumentu stěžovatelky nepřihlédl. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází krajský soud při svém rozhodování ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z toho vyplývá závěr, že krajský soud nemohl přihlížet ke skutkovým „*novotám*", které nastaly až po rozhodnutí žalovaného. Opět je třeba připomenout, že stěžovatelka v žádném momentě řízení před správními orgány nerozporovala závěry posudkového lékaře, posudkové komise, respektive správních orgánů stran jejího zdravotního stavu. Neuváděla rozpory v podkladech, z nichž vycházeli, jakkoliv jí byl prostor pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí poskytnut. Samotný subjektivní nesouhlas stěžovatelky se závěry správních orgánů nemůže bez konkrétní argumentační opory založit nezákonnost správních rozhodnutí.

Z hlediska kasační námitky nesprávné interpretace písm. d) přílohy č. 1 vyhlášky správními orgány i krajským soudem, odkazuje Nejvyšší správní soud na § 104 odst. 4 s. ř. s. Zdejší soud ověřil, že stěžovatelka tuto námitku nevznesla ani před správními orgány, ani před krajským soudem, ačkoliv vystupovala v pozici žalobkyně, a tedy nic ji v tomto kroku nebránilo. Námitku uplatnila až v kasační stížnosti, a jedná se proto o nepřípustnou argumentaci, ke které zdejší soud nemohl přihlížet. Rovněž odkaz na „*záznam o šetření závislosti osoby na pomoci jiné ze dne 15. 1. 2010*" uplatnila stěžovatelka zcela poprvé až v bodě X. kasační stížnosti, a je na něj proto rovněž třeba aplikovat § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nijak nezlehčuje zdravotní stav stěžovatelky a jeho vliv na zvládání základních životních potřeb, nezpochybňuje ani právo stěžovatelky domáhat se v dané oblasti právní ochrany. Z hlediska požadavků na přezkum ve správním soudnictví

je však nutné zdůraznit, že krajský soud v rozhodném časovém vymezení plně dostál své povinnosti, když provedl přezkum správních rozhodnutí v rozsahu, který byl vzhledem ke zcela obecným formulacím žalobních bodů možný. Stěžovatelka v průběhu správního řízení, stejně jako v žalobě, nevznesla žádné dostatečně konkrétní námitky, kterými by zpochybnila závěry učiněné správními orgány, jakkoliv jí k tomu byl poskytnut prostor. Krajský soud současně právem neshledal, že by ze spisového materiálu vyplývaly rozpory v podkladech, či v učiněných závěrech správních orgánu, které by v kontextu s velmi obecnými žalobními (kasačními) námitek zakládaly pochybnosti o zákonnosti napadeného rozhodnutí. Jak uvedl již krajský soud, sama stručnost posudků (správních rozhodnutí), nezakládá sama o sobě nezákonnost, jestliže představují vzájemně provázaný logický celek, z nějž je seznatelné, co správní orgány vedlo k učiněným závěrům. Pokud pak stěžovatelka namítla určité skutečnosti poprvé až v rámci své kasační stížnosti, ačkoliv tak jako žalobkyně mohla učinit již v řízení před krajským soudem, nemůže tento jí zvolený postup jít k tíži správních orgánu, respektive krajského soudu.

Nejvyšší správní soud v důsledku výše uvedeného neshledal kasační námitky stěžovatelky důvodnými a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Proto Nejvyšší správní soudu nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu